

Y

ခပ်န်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှပျိုရိုးမေ

ရင်မှာနေရာပေးခဲ့မိပြီး

အခန်း (၁)

ကျောင်းရဲ့ နံရံ နီးတစ်(စ်) ဘုတ်မှာ ကပ်ထားသော အောင်စာရင်းစာ
ရွက်တွေကို တိုးဝှေ့ပြီး ဆုမွန်ရည်က ကြည့်သည်။ ။

နက်စိုရွန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ခုံနံပါတ်တွေ အစီအရီ ရှိနေ
သော စာရွက်ကို ရှိသမျှစွမ်းအားတွေ စုစည်းပြီး အပြေးအလွှား ရှာကြ
ည့်လိုက်သည်။ ။

သူ့ရဲ့ ခုံနံပါတ်နှင့်အတူ ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဆု
မွန်ရည်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ပို၍ ရွှံ့စို တောက်ပြောင်လာသည်။ ။

သေချာအောင် သုံးလေးခါ သူ့အမည်နှင့် ဂုဏ်ထူးဘာသာတွေကို ကြ
ည့်ပြီး စုပြုံကြည့်နေသော ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကို တိုးဝှေ့ပြီး ထွ
က်လာသည်။ ။

-ဟဲ့ ... ဆုမွန် နင်ဂုဏ်ထူးသုံးခုတောင်နော်—

-ဟုတ်တယ် နင်ရော—

-နှစ်ခုပါတယ်—

-ဝမ်းသာတယ် သူငယ်ချင်းရယ်—

သူငယ်ချင်းမ ချိုဝင်းနှင့် ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုပြီး အိမ်ကို သုတ်သု
တံပြန်လာခဲ့သည်။ ။

-မေမေရေ ... မေမေ-

အိမ်ရှေ့က မိခင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် ဆုမွန်ရည်ရဲ့ ဝမ်းသာအား ရ အသံကြောင့် ဒေါ်ဌေးဌေးက အိမ်ထဲကနေ အပြေးအလွှားထွက်လာ သည်။ ။

ဈေးပိတ်ရက်မို့ သူတစ်ပါးရဲ့ အထည်ဆိုင်မှာ ဈေးရောင်းအကူဖြစ် သော ဒေါ်ဌေးဌေးက အိမ်မှာ ရှိနေသည်။ ။

-သမီး ဆုမွန်အောင်တယ်မဟုတ်လား-

-အောင်တယ်မေမေရဲ့၊ ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာတောင်ပါတယ်-

ဆုမွန်ရည်က အပြင်ကနေ အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်ပြီး မိခင်ကို ဝမ်း သာအားရ ဖက်ပြီးပြောသည်။ ။

-ဟုတ်ပါ့ မေမေ့သမီးလေးက တော်လိုက်တာ-

ဒေါ်ဌေးဌေးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်တွေ ပြည့်အိုင်လာသည်။ ။

-မေမေ အရမ်းဝမ်းသာတယ်ကွယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို သမီးလိုင်းကောင်း ကောင်း ရမှာ -

-ဟုတ်တယ် မေမေ-

သမီး တက္ကသိုလ်ပို့ရမည့် အရေးကို တွေးလိုက်မိပြီး ဒေါ်ဌေးဌေးရဲ့ မျက်နှာညှိုးကျသွားသည်။ ။

ဈေးရောင်းအကူရသည့် လခလေးနှင့် သားအမိ နှစ်ယောက် ဝမ်းဝရံ လေး ခါးလှဖို့ ကိုပင် မစဉ်းစားရဲသောဘဝမှာ သမီးကို ဘယ်လိုတက္ကသို လ် ကျောင်းထားနိုင်မှာ လဲ။

ပျော်မြူးနေသော ဆုမွန်ရည်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူ့ရဲ့ ပူပင်သော

ကက သမီးကို ကူးစက်သွားမှာ စိုးရိမ်ပြီး ရင်ထဲက အပူကို ဖုံးလိုက်သည်။ ။

-မေမေဝမ်းသာအောင် ဆုမွန်လာပြောတာ သူငယ်ချင်းတွေဆီကို သွားလိုက်ဦးမယ်—

ဆုမွန်ရည်က အိမ်ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းသွားပြန်သည်။ ။ ဒေါ်ဌေးဌေးက ဆုမွန်ရည် ထွက်သွားတော့မှ ရင်ထဲက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်တွေကို မျက်ရည်အဖြစ် သွန်ချလိုက်ပါတော့သည်။ ။

-သမီးလေးခမျာ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ၊ သူ့အားသူကိုးပြီး ကျူရှင်တောင်မတက်ရဘဲ သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးထွက်တယ် ...—

-သမီးလေးကို တက္ကသိုလ်ပို့ချင်လိုက်တာ၊ ကိုသိန်းဖေ သိပ်တာဝန်မဲ့ လွန်းတယ်—

သူရှာသည့်ငွေ သူ့ဘာသာ သုံးဖြုန်းပျော်ပါးနေသော ယောက်ျားကို ရင်နာနာနှင့် ဒေါ်ဌေးဌေးက ပြောလိုက်သည်။ ။

အိမ်ထောင်သက်တမ်း တစ်လျှောက် အိမ်ထောင်ကျပြီး သုံးနှစ်လေး နှစ်လောက်သာ ဒေါ်ဌေးဌေးက အိမ်ထောင်ရေးသူခကို ခံစားခဲ့ရသည်။ ။

ဆုမွန်ရည် နှစ်နှစ်သမီးကစပြီး ဦးသိန်းဖေက မူးယစ်သောက်စား လာသည်။ ။ သောက်စားမူးယစ်၍ ပိုမှ အိမ်ကို စရိတ်အတွက်ပေးသည်။ ။

ဒေါ်ဌေးဌေးက ငွေရင်းငွေနှီးလည်း မရှိ အလုပ်အကိုင်လည်း မလုပ် တတ်သဖြင့် ဈေးထဲက အထည်ဆိုင်မှာ အကူ ဈေးရောင်းအလုပ်ကို အိမ် ရဲ့ စားဝတ်နေရေး ပြဿနာကို ဖြေရှင်းသည်။ ။

သားအမိနှစ်ယောက် မသေထမင်း၊ မသေဟင်းစားပြီး ရပ်တည်ခဲ့ကြ သည်။ ။ ဦးသိန်းဖေ တစ်ခါတစ်ရံပေးသော ငွေကိုစုထားပြီး ဆုမွန်ရည်ရဲ့

ကျောင်းစရိတ်လုပ်နေရသည်။ ။

ဆင်းရဲချို့တဲ့ သောဘဝ၊ ဖခင်က နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆူပူသောင်းကျန်း
နေသော စိတ်မချမ်းသာသည့် အဖြစ်တွေကြားမှာ ဆုမွန်ရည်က
ကြီးပြင်းခဲ့ရပါသည်။ ။

စာမေးပွဲအောင်သော သူငယ်ချင်းတွေက ဘယ်တက္ကသိုလ်မှာ ဘာ
လိုင်းယူမည် ဘယ်ပညာကို သင်ယူမည့်အရေး အပြိုင်အဆိုင်
ပြောနေကြသည်။ ။

သူတို့ ပြောသည် မှာ ဝင်ရောက် ဆွေးနွေးနိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင်
ဆုမွန်ရည်က တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လိုင်းကောင်းကောင်း ကို သူ့အမှတ်နှင့် မီနီ
င်သော်လည်း တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ဆိုသည် မှာ ဆုမွန်ရည်အတွက် စိတ်
ကူးယဉ်စရာပဲဖြစ်နေသည်။ ။

လက်တွေ့ဘဝမှာ တော့ ရသည့်အလုပ်တစ်ခုကို ဝင်ရောက်ပြီး
ကျန်းမာရေး ညံ့ဖျင်းလာသော မိခင်ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်း
ကူညီရမည်ဖြစ်သည်။ ။

-ဆုမွန် နင်ရော၊ ဘာလိုင်းတက်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ—

-မကူးပါဘူး ဟယ်၊ ကူးလည်း ဖြစ်နိုင်ချေမှ မရှိတာ—

ဆုမွန်ရည်ကို ကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေ သဘောပေါက်သွားသည်။ ။
ရုတ်တရက် အပျော်လွန်ပြီး ဆုမွန်ရည်ဘဝကိုမေ့ကာ မေးမိသည် ကိုပင်
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ။

-သိပ်စိတ်ဓာတ် မကျပါနဲ့ ဟာ၊ တစ်ခုခု အဆင်ပြေမှာ ပါ—

သူငယ်ချင်းတွေ အားပေးသဖြင့် မချိပြီးလေးပြီးလိုက်သည်။ သူ့ဘဝ အခြေအနေကို သူ့အသိဆုံးပါ။ ဖခင်က ကျောင်းထားပေးနိုင်သော်လည်း သူ့အတွက် ဘာတာဝန်မှ မယူဘဲ လျစ်လျူရှုခဲ့၍ မျှော်လင့်လို့ မရပါ။ နှေးကွေးလေးပင်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

-ဟော့ ... သမီးလေးပြန် လာပြီ—

သူပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေသော မိခင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ညှိုးကျနေသော မျက်နှာကိုပြင်လိုက်သည်။

-သမီးရေ လာ၊ ဒီနေ့သမီးလေး စာမေးပွဲအောင်လို့ မေမေ သိပ်ပျော်တာ တော်တဲ့ သမီးလေးကို ဟင်းကောင်းချက်ကျွေးပြီး ဂုဏ်ပြုမလို့ စီစဉ်ထားတယ်လေ—

ဝမ်းသာအားရပြောနေသော မိခင်ကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ရင်မှာ ဆူလာပါသည်။

-ဖေဖေသာ မေမေ့လို ငါ့အပေါ် ဂရုစိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ—

-ဈေးပြေးပြီး ကြက်သားဝယ်လာတယ်၊ ကြက်သားဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ထားတယ် စားကြရအောင်နော်—

-ဟုတ်ကဲ့ မေမေ-

မိခင် စိတ်ချမ်းသာစေရန် ထမင်းစားခန်းထဲကို ဝင်လိုက်သည်။ ထမင်းပွဲ အသင့်ပြင်ထားပြီးသားမို့ ဝင်ထိုင်ရင်း တွေးမိပြန်သည်။ ။

-ဪ ... ငါ့ရဲ့ ကြိုးစားအောင်မြင်မှုက ဒီထမင်းပွဲတစ်ပွဲနဲ့ ပြီးရတော့မှာ လား၊ တက်ချင်တဲ့ တက္ကသိုလ်ပညာဆိုတာ ငါနဲ့ အဝေးကြီးပါလား-

ငေးဝိုင်းပြီးတွေးရင်း မိခင်ရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ပင်ပန်း လူပင်ပန်းကြောင့် ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက်ပို၍ အိုမင်းရင့်ရော်နေသော မိခင်ကိုကြည့်ပြီး ဖြစ်ချင်သည့် ဆန္ဒတွေအားလုံး ပြိုကျသွားပါတော့သည်။ ။

-စားလေ သမီး၊ ဘာဝိုင်းနေတာလဲ-

-ဟုတ်ကဲ့ မေမေ-

ရင်ထဲမှာ ဆို့ကျပ်မွန်းသိပ်နေပေမယ့် အမေစိတ်ချမ်းသာစေရန် ထမင်းကိုမြိန်ရှက်စွာ စားပြလိုက်သည်။ ။

-စားလို့ ကောင်းလား သမီး-

-စားလို့ ကောင်းတာပေါ့ မေမေရယ်၊ ကြက်သားဟင်းထဲမှာ မေမေရဲ့ စေတနာတွေ မေတ္တာတွေထည့်ချက်ထားတာကိုး-

-အမယ်လေးကွယ် မေမေသမီးက ပြောတတ်လိုက်တာ-

ဒေါ်ဌေးဌေးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေသီနေပါတော့သည်

။

ထမင်းစားသောက်ပြီး ဆုမွန်ရည်က ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို

ဆေးလိုက်သည်။ ။ နေ့ခင်းဘက် မိခင်က တစ်ရေးတစ်မှေး ခဏအနား ယူစဉ် ဆုမွန်ရည်က တွေးငေးရင်း အချိန်တွေကို ကုန်လွန်စေလိုက်သည်။ ။

ညနေဘက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေဆီ သွားမည်ဟု စိတ်ကူးပြီးမှ မသွားတော့ပါ။

သူတို့ တက္ကသိုလ်တက်ရန် အားတက်သရော ပြောဆိုနေသော စကားပိုင်းမှာ ဝင်မပါနိုင်သည့်အတွက် မသွားခြင်းက ပိုကောင်းသည် ဟု တွေးသည်။ ။

ညစာ ထမင်းစားပြီး အပျင်းပြေစာဖတ်မည်ဟု စိတ်ကူးသော်လည်း ဖယောင်းတိုင်က တစ်တိုင်သာရှိတော့သည် မို့ လက်လျော့လိုက်ရသည်။ ။

ထုံးစံအတိုင်း ဖခင်ဦးသိန်းဖေက ညဘက်မူးပြီး ပြန်လာသည်။ ။

-ဟေ့ ... မငွေ့ မငွေ့-

အိမ်ပေါ်မတက်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့က လှမ်းခေါ်သဖြင့် ဒေါ်ဌေးဌေးက ပျာပျာသလဲ ထွက်လာသည်။ ။

-ရော့ ... ဒီမှာ သူငယ်ချင်းက မင်းတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော် ဝယ်ပေးလိုက်သည် -

အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ပဲ ဦးသိန်းဖေက ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်သည်။ ။

-သွားစားလေ ဘာလုပ်နေတာလဲ-

ယောက်ျားကို ကြောက်ရသော ဒေါ်ဌေးဌေးက ခေါက်ဆွဲထုပ်လေး

ကိုင်ပြီး အတွင်းခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။ ။

-သမီးရေ လာစားဦး—

-မစားချင်ဘူး မေမေ—

-လာပါကွယ် နည်းနည်းစားလိုက်ပါ၊ မစားရင် ပြောနေဦးမယ်—

မိသားစုအပေါ် ညှာတာစိတ်မရှိဘဲ၊ လင့်ဝတ္တရား၊ ဖခင်ဝတ္တရားမကျေပွန်ဘဲ၊ အမြဲဆူပူကြိမ်းမောင်း သောက်တဲ့ ပြီး ဒုက္ခပေးနေသော အဖေကို ဆုမွန်ရည် မချစ်ပါ။

သိတတ်သည့် အရွယ်ကတည်းက ဖခင်ရဲ့ ထိုအပြုစရိုက်တွေကို တွေ့နေရပြီး ဖခင်ဆိုတာ ဆုမွန်ရည်အတွက် အားကိုးစရာ ချစ်စရာလို့ မထင်ဘဲ ကြောက်စရာကောင်းသည် ဆိုတာပဲ သိခဲ့သည်။ ။

ဝတ်ကျေတမ်းကျေ တစ်ဖွန်းနှစ်ဖွန်း စားလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်ဌေးဌေးကလည်း အတူတူပါပဲ အနည်းငယ်သာ စားလိုက်ကြသည်။ ။

-မဌေးရေ ရေတစ်ခွက်ခပ်ခွဲစမ်း—

အိမ်ရှေ့က အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ဌေးဌေးက သောက်ရေအိုးကနေ ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက်လာသည်။ ။ ဦးသိန်းဖေ ရေတစ်ခွက်ကို မနားတမ်းမော့သောက်လိုက်သည်။ ။

ဒေါ်ဌေးဌေးက ရေခွက်ကို ပြန်ယူရင်း ဆုမွန်ရည် စာမေးပွဲအောင်သည့် အကြောင်းကိုပြောသည်။ ။

-ကိုသိန်းဖေ ဒီနေ့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်တယ် သမီးသုံးဘာသာ ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်တယ်—

-ဪ ...—

-ရှင်ဘာလုပ်ပေးမလဲ—

-ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ—

-သမီးကို တက္ကသိုလ်တက်စေချင်တယ်၊ ကျွန်မ မတတ်နိုင်လို့ ၊ ရှင့်ကိုတာဝန်ယူစေချင်တာလေ—

-ဘာလို့ တက္ကသိုလ်တက်မှာ လဲ၊ မိန်းကလေးပဲ ဆယ်တန်းအောင်ရင်ပြီးရော့ပေါ့—

အခန်းထဲကနေ ဖခင်ရဲ့ စကားကိုကြားပြီး ဆုမွန်ရည်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ စူးနှင့်စွာ နာကျင်သွားသည်။ ။ ဒေါ်ဌေးဌေးကလည်း တာဝန်မဲ့လွန်းသော ဦးသိန်းဖေကို ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ။

-ရှင် အဖေတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ဒီလိုတာဝန်မဲ့တဲ့ စကားပြောတာ အံ့ဩလိုက်တာ ဆုမွန်ရည်က ရှင့်သွေးပဲ သားသမီးအပေါ်မှာ ရှင်ဘာတာဝန်ကျေခဲ့လို့ လဲ—

-နားငြီးတယ် ပါးစပ်ပိတ်စမ်း—

-မပိတ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ဘာသာကြိုးစားပြီး ဂုဏ်ထူးသုံးခုအောင်တဲ့ သမီးကို ရှင်ဂုဏ်ယူရကောင်းမှန်း မသိဘူးလား၊ တိရစ္ဆာန်တွေတောင် သားသမီးကို ကြင်နာတတ်ကြတယ်၊ ရှင်သာ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ လူပဲ—

ဒေါ်ဌေးဌေးက ခံပြင်းစိတ်တွေ အုံကြွ လာပြီး ကြောက်စိတ်တွေမရှိတော့ဘဲ ရဲဝံ့စွာပြောလိုက်သည်။ ။

-ဒီမိန်းမ ပါးစပ်ပိတ်ထားလို့ ပြောတာမကြားဘူးလား—

-မပိတ်နိုင်ဘူး၊ ရှင့်ရဲ့ လူမဆန်တဲ့ စိတ်ကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး—

-ဟာ ... လျှာရှည်လိုက်တာ၊ ကဲကွာ ...—

ဦးသိန်းဖေက လှမ်းကန်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ဌေးဌေးပက်လက်လန်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့အော်သံကြားသဖြင့် ဆုမွန်ရည်က အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာသည်။

-အဖေ မေမေ့ကို မရိုက်ပါနဲ့ -

-လျှာရှည်တဲ့ မိန်းမကို ဒီလိုပဲဆုံးမရမယ်-

ဦးသိန်းဖေက ထပ်ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ဆုမွန်ရည်က မိခင်ကို ကာကွယ်ရင်း မခံမရပ်နိုင်လွန်း၍ ဖခင်ကိုပြန်ပြောလိုက်သည်။

-မိန်းမနဲ့ သမီးကို နှိပ်စက်နေတာ အဖေ့ကိုယ်အဖေ သူရဲကောင်းလို့ ထင်နေလား-

-ဟင် ... ဘာပြောတယ်၊ လူပါးဝလို့ -

ဦးသိန်းဖေရဲ့ ဒေါသက ဆုမွန်ရည်ရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ခံလိုက်ရ၍ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို မီးစနှင့်ထိုးခံ လိုက်ရသလို ပူစပ်သွားပြီး မျက်လုံးတွေပါ ပြာဝေသွားသည်။

-ရှင် ကျွန်မသမီးကို မထိနဲ့၊ ဒီလောက် လိမ္မာတဲ့ သမီးကို ရိုက်စရာမလိုဘူး-

-ရိုက်တယ်ကွာ၊ ရိုက်တယ်-

ဦးသိန်းဖေက မိန်းမနှင့်သမီးကို ရိုက်နှိပ်ပြီး ဒေါသတကြီးနှင့် သူ့အဝတ်အစားတွေယူပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ အမူးလည်း ပြေသွားပြီဖြစ်သည်။

ရင်မှာ ရောကိုယ်မှာ ပါ နာကျင်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေသော သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ပြီး ငိုလိုက်ကြသည်။

ပိန်လိုပြီး ခပ်ယဲ့ယဲ့သာ ရှိသော ဒေါ်ဌေးဌေးက ပြင်းထန်စွာခံစားလို
က်ရသည်။ ။

အခန်း (၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဒေါ်ဌေးဌေးက နေမကောင်း၍ အိပ်ရာကပင်
မထနိုင်ပါ။

-မေမေ သိပ်နာနေလားဟင်—

-နည်းနည်းပါသမီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မေမေ ဈေးထွက်နိုင်မယ် မထ
င်ဘူး—

-မေမေ့ကိုယ်စား ဆုမွန်သွားလိုက်ပါမယ်—

-ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်—

-ဖြစ်ပါတယ် မေမေရယ်—

ဒေါ်ဌေးဌေးစားရန် ဆန်ပြုတ်တည်ပေးခဲ့ပြီး ဈေးကို ဆုမွန်ရည်
ပြေးရပါသည်။ ။ ဆိုင်ရှင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ။

-အင်း ... ဒေါ်ဌေးဌေးလည်း ဒုက္ခကြီးလိုက်တာ၊ ကိုယ်ဘာသာရှာ
စားရပြီး၊ နှိပ်စက်ကလည်း ခံရသေးတယ်—

ဆိုင်ရှင်က တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေပြီး အကြောင်းသိမို့ ဒေါ်ဌေးဌေး
ကို စာနာသနားစွာနှင့်ပြောသည်။ ။

-မေမေ့ကိုယ်စား ဆုမွန်ရောင်းပေးပါ့မယ်—

-ရပါတယ်ကွယ်၊ အဒေါ်သင်ပေးမှာ ပေါ့—

ဆုမွန်ရည်က ဈေးကူရောင်းပြီး ထမင်းစားချိန်ရောက်လာသော်လည်း ထမင်းမစားသဖြင့် ဆိုင်ရှင်ကမေးသည်။ ။

-ဆုမွန်ရည် ထမင်းစားတော့လေ—

-မစားတော့ပါဘူး ဒေါ်လေး—

-ထမင်းစားချိန် စားရမှာ ပေါ့ကွယ်—

-ဆုမွန်အိမ်ခဏပြန်ပြီး စားလို့ ရမလား ဒေါ်လေး—

-အင်း ... ပြန်လေ—

-မကြာပါဘူး၊ ဆယ့်ငါးမိနစ် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ပါပဲ—

ဆုမွန်ရည်က အမေ့ကို အိမ်မှာ ထားခဲ့ရတာ စိတ်မချဘဲ တစ်ခေါက်ပြန်ကြည့်သည်။ ။ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေသော မိခင်ကိုတွေ့ရပြီး စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်သည်။ ။

-ဟင် ... မေမေနေမကောင်းဘူးလား၊ မထနိုင်ဘူးလားဟင်—

-ထနိုင်ပါတယ် သမီးရယ်၊ အခုလေးတင် လှဲနေတာပါ—

-ဆန်ပြုတ်မစားရသေးဘူးလား—

-ဟုတ်တယ်—

-ဒါဆို ခဏနော်၊ သမီးနွေးလိုက်ဦးမယ်—

-အေးပါကွယ်—

သုံးပြီးပိုသော မီးသွေးခဲတွေကို ရေဖြင့်ငြိမ်းသတ်ပြီး မြေအိုးထဲထည့် ထားခဲ့သော မီးသွေးခဲလေးတွေကို ထုတ်ပြီး မီးမွှေးလိုက်သည်။ ။

မီးကတော်တော်နှင့် မစွဲသဖြင့် သစ်ကိုင်းခြောက်လေးတွေကို ကူး
စေလိုက်သည်။ ။

-အင်း ... မီးသွေးလည်း မရှိတော့ပါလား၊ ညနေကျရင် ဆန်ရော မီး
သွေးပါဝယ်ရမယ်—

သစ်ကိုင်းခြောက်တွေရဲ့ အရှိန်ကြောင့် ဆန်ပြုတ်အိုးက ပွက်ပွက်ဆူ
လာသည်။ ။ အမေအတွက်နှင့် သူ့အတွက် ဆန်ပြုတ်နှစ်ပန်းကန်ကို ခပ်
လိုက်သည်။ ။ လင်ဗန်းထဲမှာ ဆန်ပြုတ်နှစ်ပန်းကန်ထည့်ပြီး ဆားဇွန်းပါ
ထည့်လိုက်သည်။ ။

-မေမေရေ စားတော့နော်၊ ဆန်ပြုတ်ပူပူလေး သောက်ရအောင်—

-အေးပါကွယ်—

ဒေါ်ဌေးဌေးက လင်ဗန်းကိုကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။

-ဟင် ... သမီးလည်း ဆန်ပြုတ်ပဲလား—

-ဟုတ်တယ်မေမေ မနက်က ထမင်းချက်ချိန်မရလို့ —

-ချက်ချိန်မရတာလား၊ ဆန်ကုန်တာလားကွယ်—

ဒေါ်ဌေးဌေးက ဆန်ကုန်နေသည် ကိုသိပြီး စိတ်မကောင်းစွာမေးသ
ည်။ ။

-ကဲပါ မေမေရယ်၊ ရှိတာလေးနဲ့ ပဲ ဝမ်းကိုဖြည့်ကြရအောင်နော်၊ အ
ဓိကက ဗိုက်ပြည့်ဖို့ ပဲလေ—

မိခင်ရဲ့ လက်ထဲသို့ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ပေးပြီး အစပ်မပါ၊ ပလိန်း
ဗလာကြီး ဆန်ပြုတ်ကို ဆုမွန်ရည်က အားရပါးရ စားပြလိုက်သည်။ ။

ဆန်ပြုတ်အမြန်စားပြီး ဈေးကို ပြန်ပြေးလိုက်ရသည်။ ။ ဆိုင်ရှင်က

တစ်နေ့စာတစ်နေ့ရှင်းပေးသည် မို့ ဈေးပိတ်ချိန်မှာ ဆုမွန်ရည်အား နေ့တွက်ခပေးသည်။ ။

-ဒီနေ့ ဆုမွန်ရည် သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးထွက်လို့ ဒေါ်လေးက ငွေငါးထောင် ဆုချတယ်ကွယ်—

ဆုမွန်ရည်က အလွန်ဝမ်းသာသွားပြီး ဆိုင်ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်သည်။ ။ ဈေးကထွက် လာပြီး ညနေစာအတွက် သားအမိနှစ်ယောက်စာ ဝယ်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ။

-မေမေက ထမင်းမစားနိုင်ဘူးဆိုတာ တစ်ခုခုဝယ်ရမယ်—

စတိုးဆိုင်ကိုဝင်ပြီး ရယ်ဒီမိတ်အိုဗာတင်းထုပ်လေးသုံးထုပ်နှင့် ကိတ်မုန့်ဝယ်လိုက်သည်။ ။ သူ့အတွက် နံနက်က ကျန်သော ဆန်ပြုတ်ကိုပင်စားရန် စိတ်ကူးသည်။ ။

-မေမေက ဆန်ပြုတ်ကြီးစားလို့ ပြောနေပါဦးမယ်၊ တစ်ခုခုဝယ်မှ —

အကြော်ဆိုင်ဝင်ပြီး ပုစွန်ကြော်တစ်ခု ဘူးသီးကြော်တစ်ခုဝယ်လိုက်သည်။ ။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ရေနွေးကျိုကာ မိခင်ကို တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။ ။

-သမီးရယ် ပိုက်ဆံကုန်အောင်လို့ ကွယ်၊ ဘာလို့ ဒါတွေ ဝယ်လာတာလဲ—

-မကုန်ပါဘူး မေမေရယ်၊ ဒေါ်လေးက သမီးကို စာမေးပွဲအောင်လို့ ငါးထောင်တောင် ဆုချလိုက်တာ၊ ကျန်တောင်ကျန်ပါသေးတယ်—

-မနက်ဖြန်ဆိုရင် အမေဆိုင်သွားမယ်—

-မေမေကလည်း နေဖြင့်မကောင်းသေးဘဲနဲ့ ၊ အိမ်မှာ နားပါ သမီး

လုပ်နိုင်ပါတယ်—

-သမီးဂုဏ်ငယ်မှာ စိုးလို့၊ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ပါ—

-မေမေတောင်လုပ်နိုင်သေးတာ သမီးက လူငယ်ပဲ လုပ်နိုင်ပါတယ်၊
ပြီးတော့ ဘာဂုဏ်ငယ်စရာရှိလဲ ရိုးရိုးသားသား ပိုက်ဆံရှာတာပဲ—

ဒေါ်ဌေးဌေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ မချီအောင် ခံစားနေရသည်။ ။ ဦးသိန်းဖေသည် ဝင်ငွေအသင့်အတင့်ကောင်းပြီး မိသားစုကို တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားနိုင်သော်လည်း တာဝန်မဲ့လွန်းသည်။ ။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပေါ်တွင် လည်း သနားကြင်နာယုယရ မှန်းမသိ ဖခင်ဝတ္တရား လုံးဝပျက်ကွက်ခဲ့သူပါ။

ဆွေးဆွေးငေးငေးနှင့် ဖြစ်ရသောမိခင်ကို ဆုမွန်ရည်က မေးလိုက်သည်။ ။

-မေမေ ဘာတွေးနေတာလဲ—

-သမီးရဲ့ အဖေအကြောင်းပေါ့—

-တွေးမနေပါနဲ့ တော့ မေမေရယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေကို မေ့ထားလိုက်ပါ—

-မိဘပေးစားလို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး အဆင်ပြေနေတာတွေ အများကြီးပါ၊ မေမေတို့ မှ ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ မသိပါဘူးကွယ်—

-ဖေဖေက မေမေ့ကို မချစ်လို့ ဆုမွန်ရည်ကိုလည်း မချစ်တာထင်တယ်—

ဖခင်ရဲ့ မေတ္တာကို တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးခဲ့ရှာသော ဆုမွန်ရည်က ခံစားချက်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။ အဖြစ်မှန်မို့ ဆုမွန်ရည်ကို ဘယ်လို ချွေးသိပ်

ရမှန်း မသိပါ။

-ဖေဖေက တကယ်ပဲ အိမ်ကဆင်းသွားပြီထင်တယ်နော်—

-မပြောတတ်ပါဘူး သမီးရယ်—

-မေမေရယ် ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ၊ သမီးကတော့လေ ဖေဖေ ဒီလိုပြန်မလာရင် မေမေ ဝဋ်ကျွတ်တာပဲလို့ တွေးမိတယ်—

ဖခင်ကို နာကြည်းစွာနှင့် ဆုမွန်ရည်က ပြောလိုက်သည်။ ။

-သမီးလေးရယ် မိဘဆိုတာ မပြစ်မှားကောင်းဘူး၊ ကံကြီးထိုက်တတ်တယ်တဲ့ —

သမီးအလိမ္မာလေး ငရဲကြီးမှာ စိုးရိမ်ပြီး ဒေါ်ဌေးဌေးက ဖျောင်းဖျသည်။ ။

-ဖေဖေကို သမီးမစော်ကားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ပါ မေမေရယ်—

ဆုမွန်ရည်က ရင်ထဲက ခံစားချက်ကြောင့် အသံတုန်သွားသည်။ ။

-ကဲ ... စိတ်မကောင်းစရာတွေ မပြောနဲ့ သမီးလည်း စားလိုက်ဦး—

-ဟုတ်ကဲ့ မေမေ—

ဆုမွန်ရည် ဆန်ပြုတ်သောက်နေသည် ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်ဌေးဌေးက စိတ်မကောင်းစွာမေးသည်။ ။

-သမီးက ဘာပြုလို့ ထမင်းမစားတာလဲ—

-ဆန်ပြုတ်တွေနှမြောလို့ မေမေ၊ မနက်ဖြန် မေမေ ဘာစားမလဲ—

-ထမင်းပဲချက်ပါကွယ်—

-ဒါဆို မနက်စောစော ဈေးသွားပြီး ငါးကျည်းဝယ်လာမယ်၊ မေမေ
က ငါးကျည်းကြော် ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား—

-အေးပါကွယ်—

စားသောက်ပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးလိုက်သည် ။ မအိပ်
ခင် မိခင်နှင့်စကားပြောရင်း ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုပေးလိုက်သည် ။

လိမ္မာသည့် သမီးလေးကို ဆုပေးရင်း ဒေါ်ဌေးဌေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းန
ည်းကြေကွဲပြီး ဆို့နှင့်နေသည် ။

ရင်ထဲက အလွန်အောင့်သက်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရပေမဲ့ သ
မီးလေး စိတ်ပူမှာ စိုးရိမ်ပြီး မပြောတော့ပါ။
